

וזאת תורת השבת

בס"ד | סיפורים ליקוטים ומאמרים | פרשת בלק תשפ"ג | עלון מס' 39

רציתי לתת לך כבוד וכסף חמישים אלף לירות... הנה אתה מסכן אומלל, אומר בלק לבלעם, אוי מסכן לא הצלחת להשיג כבוד, "הנה מנעך ה' מכבוד"... מה כבוד? איזה כבוד? וכי זה כבוד?! אם היה משתף פעולה עם בלק ואומר קללות עם ישראל "ינעל א'בוק יאלה" ועוד כהנה וכהנה, הם היו שמחים. על הכבוד הזה הם הצטערו. שיא הכבוד... ואח"כ כסף. שוטה! נתנו לך שירת בלעם, אין לך כבוד גדול מזה! אתה מתחרה בנבואה עם משה רבנו, וזה כלום אצלך, הכבוד שלך, הן אותן שתי קללות ערביות להרוג ולהרוויח דולרים... וכי זה כבוד?! עד כמה אדם עיוור ולא רואה מה נותנים לו.

כתוב אצל בלעם "נאום הגבר שתום העין" - בחז"ל מוזכרים ב' פירושים. פירוש אחד, כי ראה רק בעין אחת והשניה עיוורת. פירוש שני: פתוח העין שראה טוב בנבואה (ע"ז ס"ט) שני פירושים הפכיים. ואכן מקשים, כיצד יכולים להיות יחד שני הפשטים - או שלא ראה או שראה טוב בנבואה.

התירוץ הוא כך. מעשה באחד מהגסטאפו ימ"ש, שהוליד יהודים לכבשן, רח"ל. לאותו גוי היתה עין אחת מזכוכית, אבל כיון שעשו אותה בגרמניה, אף אחד לא הכיר בה. לא יכלו להבחין בינה לבין העין הטובה.

כאשר הוליד את היהודים לכבשונות, ה' יקום דמם. לחשו לו חבריו הארורים, והצביעו על יהודי: "הנה, זה רב של היהודים, החכם ביותר מכל היהודים הנמצאים כאן". הוא עצר את השיירה פנה ליהודי ושאל: "אף אחד מהחיילים שלי לא יודע עד היום כי יש לי עין מזכוכית, קשה להבחין בה, אם אתה חכם, תגיד לי אתה איזו עין מזכוכית?".

החכם היהודי הי"ד הסתכל רגע קצר והצביע, קלע למטרה: "זו העין מזכוכית".

שאל אותו הגרמני ימ"ש: "כיצד הבחנת?". השיב לו היהודי תשובה ניצחת: "לעין זו אין מבט אנטישמי... הבנתי שהיא זכוכית".

ועתה, נשאלת השאלה, איך בלעם בן בעור הטמא, בעיניים טמאות שכאלו, ראה נבואה? התשובה, -אומר הבעל שם טוב הק' - ה' הוציא לו עין אחת, ובזו העין העיוורת ראה נבואה... ובכך אפשר להשלים את שני הפירושים גם יחד: בעין אחת בה היה עיוור, בה ראה היטב נבואה, (ובעין הגשמית הרי היה טמא ומטומא ולא ראה בה נבואה). (להגיד)

חמור נשאר חמור

זכורני, ששאלו בישיבה: ב"שלחן ערוך" (א"ח א, ב) נפסק, שראוי לכל ירא שמים להיות מצר ודואג ודואג על החורבן. וכי

"שתום העין"

"שתום העין - עינו נקורה ומוצאת לחוץ... ורבותינו אמרו לפי שאמר ומספר את רובע ישראל, שהקב"ה יושב ומנה רביעיותיהן של ישראל מתי תבא טפה שנולד הצדיק ממנה, אמר בלבו מי שהוא קדוש ומשרתיו קדושים יסתכל בדברים הללו, ועל דבר זה נסמת עינו של בלעם. ויש מפרשים שתום העין פתוח העין, כמו שתרגם אונקלוס, ועל שאמר שתום העין, ולא אמר שתום העיניים, למדנו שסומא באחת מעיניו היה" רבותי, לפני שנים רבות נסעתי פעם בטקסי. הנהג ספר לי כי לפני כמה שבועות, העלה נוסע אלמוני שהרוויח במפעל הפיס 50,000 לירות. טוב. כחלוף שבוע הוא לקח בטקסי את ש.י. עגנון. עגנון קיבל אז פרס נובל, יותר מ-50,000 לירות. "שאלתי את עגנון" ספר הנהג: "פרופסור עגנון, מה ההבדל בינך לבין הנוסע הקודם שלקחתי אותו במונית והרויח סכום דומה לשלך?"

הפרופסור צחק: "שטויות, אצלו זה מתחיל ונגמר ב-50,000 לא יותר. אצלי יותר. אצלי 50,000 זו רק סוכריה אחת, סכום זה הינו רק ההתחלה. הספרים שלי יודפסו מעתה, וימכרו במליונים. השם שלי שווה. וזה, תבין, הכח של שירה (שי עגנון היה משורר שלהם).

כסף וכבוד, כבוד וכסף... ושוב, כסף וכבוד. רבותי, כעת נראה. שיבואו אלף משוררים כמו עגנון, ויעשו פסוק אחד

של שיר בלעם: "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ד' אלקיו עימו ותרועת מלך בו" גם אלף כמו עגנון לא יכולים ליצור משהו עמוק יפה וקדוש כזה!

ניסוח זה, סגנון כזה, שירה שיצא מפיו של משה רבינו ונכתבה בתורה! "ה' אלוקיו עמו ותרועת מלך בו". ומאז, פסוק זה נלמד מפייהם של הנביאים, התנאים, האמוראים, איזו נעימות, איזה לב, קדושה טמונה כאן! הוא, בלעם, הביא שירה גדולה לעולם, היו לו כוחות טמירים! מי יכול להיות תחליף לבלעם שמילותיו נכתבו בתורה, איזו קדושה, נורא ואיום: "כנחלים נטיו כגנות עלי נהר כאהלים נטע ה' כארזים עלי מים... שכב רבץ כארי וכלביא מי יקימנו..." "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלוקיו עימו ותרועת מלך בו" חלק זה של בלעם, מלים אלו נאמרות בראש השנה אלפי שנים - על ידי גאונים וחכמים, ראשונים ואחרונים. בראש השנה! מילים של לב, נחלי דמעות נשפכו במשפט זה. ומי ביטא אותן? איזה בן אנוש הורידן משמי מרום לכדור הארץ? בלעם.

והנה אחר כל זאת, הוא יורד מדיוטא עליונה עד ל... דיוטא תחתונה. עומד לו בלעם עם בלק ובוכים: "אמרתי כבד אכבדך"

מי שאינו ירא שמים אינו צריך להתאבל על החורבן? – ותצו: ודאי שהוא חייב – אך מה יעשה, ואין זה חסר לו...
ובענין זה, מסופר שכפרי אחד שב מדרשת "שבת הגדול" בעיירה הסמוכה. פנה לאשתו, מודאג: "הרב אומר שבחודש ניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, החודש הזה יבוא המשיח ויעלנו לארץ ישראל! ומה יהיה על הבקתה שבנינו בויצת אפינו, מה יהיה על הפרות והתרנגולים וגינת הירק. את הכל ניאלץ להשאיר מאחרינו?!"

"קטן אמונה אתה", נזפה בו אשתו. "הקדוש ברוך הוא כבר הצילנו מצרות כה רבות, וודאי יצילנו גם מצרה זו!"
לא נעים לשמוע תוכחה, ודאי שלא מפי האשה. מיד שינה טעמו: "יודעת את, אולי אין זו צרה כה גדולה! הלא הקוזקים פושטים לאחרונה וחומסים מכל הבא ליד. שתי פרות טבחון, ותרנגולים חרמימו!" מה שנכון, נכון. אולי בכל זאת כדאי שהמשיח יבא, ונעקור למקום בטוח יותר?!"

חשבה, ומצאה מוצא: "אתה יודע מה? נבקש מהקדוש ברוך הוא שכאשר יביא את המשיח, יעלה את הקוזקים לארץ ישראל, ואנו נישאר פה באין מפריע..."

ועכשיו נשאל כאן שתי שאלות. הראשונה, מה זה שייד לפרשת בלק. מלבד העובדה שהיא נקראת תמיד בראשית שלושת שבועות האבל על החורבן.

והשאלה השנייה, מדוע זה כך. מדוע אין מעיינינו בגאולה. או לנו מיום הדין או לנו מיום התוכחה, כאשר אחת השאלות בו היא: "צפית לישועה" (שבת לא).

שמעתי מאדם שהשתתף בכנסיה הגדולה של אגודת ישראל בוינה. החפץ חיים זצ"ל היה לעת זקנותו המופלגת, ישב על כסא וקהל רב התגודד סביבו, לשמוע אמרותיו. בנחישות מרפק לעצמו דרך, ושמע משפט אחד בטרם הכריעו להחץ ונפלט: "בכל יום, בכל תפילת העמידה אנו עומדים ומבקשים: את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרים בישועתך, כי לישועתך קיוינו כל היום – האומנם 'לישועתך קיוינו?!' האומנם 'כל היום?!'... זה מה שהוא שמע, וסיפק לו חומר למחשבה למכביר... והתשובה לשאלה הראשונה נתן בתשובה לשאלה השנייה – כידוע, שלבים שונים יש בבריאה. דומם, צומח, חי, ומעליהם האדם: "מדבר". פעם אחת ויחידה בכל ימי עולם ניתנה לבעל חיים היכולת לדבר.

לאתנו של בלעם. סוף סוף יכולה היא לומר לאדוניה מה דעתה עליו, יכולה היא לשוחח עמו כשוה אל שוה. מה היה ראוי שתאמר? שתי מילים: "רד ממני!" באיזו זכות אתה משתער עלי, חובש ורותם ורוכב – אולי נתחלף?! תכרע על ארבע, ואטעימך את ההרגשה... ומה אמרה? "הלא אנכי אתונך", למה אתה מכה?! – תרתום, תרכב, אבל ברחמים, אל תצליף... ומדוע? כי חמור נשאר חמור.

ומספרים – הצאר הרוסי סקר מסדר של קוזאקים. עבר בין שדרת החיילים הזקופים, חנוטים במדיהם המרהיבים ומצליבים חרבותיהם מעל ראשו. עבר תחת חופת הלהבים, ולפתע הנחית אחד הקוזאקים את חרבו על ראש הקיסר, לשספו באבחה. על

אתר התעשת חייל הנצב מולו והסיט את חרבו. חיי הצאר נצלו ממוות. מיד לפתו את המתנקש וגררוהו משם, סופו נחרץ. הצאר גילה שליטה עצמית למופת. המשיך בדרכו עד לאוהל הפיקוד, ושלח לקרא לחייל שהצילו.

"מי אתה", שאל. הצדיע: "טוראי ולדימיר, מלכי". "הצלת את חיי מלכך". הצדיע: "זו חובתי וזכות עבורי, מלכי". "הצאר חייב לך הכרת תודה, והצאר אינו אוהב להיות חייב. אמור מה מבוקשך". הצדיע: "מלכי, מפקד הבסיס מתאנה ללי ומתעלל בי. שולל חופשות ומטיל מטלות וגוזר עונשים בעלילות שווא. יצוה שיפסיק להתנכל לי!"

"כן אעשה, אתה משוחרר!" הצדיע, ויצא. הצאר הביט לעבר מפקד הבסיס, שמצא לנכון להתנצל.

קטע את דבריו: "זכור את שני הוראותי – האחת, להפסיק את כל ההתנכלויות כלפיו מהיום והלאה. אין להענישו, יעשה מה שיעשה! והשנייה, שלא להעלותו בדרגה! טוראי ישאר, עד לשחרורו מהשירות".

תמה המפקד, ושאל: "מדוע, מלכי?" העלאה בדרגה מתבקשת כאן! והצאר ענה: "כי איני חפץ בקצינים שוטים – הרי יכול היה לבקש להתמנות למפקד הבסיס..."

אך מבטו מצומצם, מבט של טוראי. כל מבוקשו, שלא יתעללו בו. כאתנו של בלעם – ה וכמונו – כל מבוקשינו, שלא יתעללו בנו, שלא נסבול יותר מדאי מצרות הגלות. שהקוזקים לא יחמסו את תרנגולותינו. במקום לבקש שתבא הגאולה, ויאיר האור, ויושפע השפע, ותבא הרוחה, ויורעף העושר, רוחני וגשמי כאחד! (הגדה)

כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל א-ל (כג, כג)

יאמר על יעקב ועל ישראל מה פעל אל, כלומר, כל כך יעשה הקב"ה נסים וגבורות לישראל עד שיאמרו הכל כמה פעולות פעל הקב"ה עם אלו, והוא כמו 'מה רבו מעשיך ה' (דעת זקנים מבעלי התוס') הקב"ה פועל נסים וגבורות לישראל, הן ביחיד והן בציבור, בין בנגלה ובין בנסתר, ובפרט כשיהודי פונה ומתפלל אליו.

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: שמעתי מאחד מראשי הכוללים שליט"א, שלפני תקופה הגיע אליו השכם בבוקר אחד מהאברכים הלומדים אצלו ונתן לו 400 שקל - תרומת קודש מחמיו עבור הכולל. אותו ראש כולל היה מאד מקפיד שלא להשאיר סכומי כסף אצלו במזומן אלא היה רגיל מיד להפקיד הכל בבנק. אך 'משום מה' הסכום המדובר נשאר בכיסו, ו'משום מה' בסוף הסדר החליט לתת סכום זה לאברך נזקק. הוא סקר בעיניו את מאות הלומדים והחליט 'משום מה' לתת לאברך פלוני בלא שידע בעצמו מדוע נתן לו ולא לאחרים.

הוא ניגש אליו ונתן לו 400 שקל בלא אומר ודברים... למחרת ניגש אליו החברותא של אותו אברך, וסיפר לו, כי אתמול בתחילת הסדר סיפר לו החברותא, כי זקוק הוא להחזיר היום ל'גמ'ח' 400 שקל כפירעון הלוואה, וכבר הוציא מהבנק סכום זה, אלא שבטרם שיצא לכולל הודיעו לו בביתו שזקוקים

הם ל-400 שקל לתשלום חוב כלשהו, ונתן להם, וכבר אין יכול להוציא עוד כסף מהבנק כי נגמר הכסף, ואינו מסוגל נפשית לחפש הלוואה, ועל כן מבקש מהקב"ה שישלח לו עזרו מקודש בלי הלוואה, "ואכן נשלחת כמלאך מן השמים..."

ראו נא ראו את נפלאות ההשגחה, כמה דברים שאירעו 'משום מה' בשביל למלאות לאותו אברך את שאלתו... כי אכן כל ברואי מעלה ומטה אינם אלא 'שלוחי דרחמנא' להביא את רצונו יתברך לידי מעשה.

סיפר אחד הרבנים מהדור הקודם - שלאחר מלחמת העולם השנייה קבע את מושבו בארה"ב - שבשנות המלחמה הצליח לברוח ביחד עם אחיו אל תוך היער והצטרפו שם לקבוצת פרטיזנים.

בדרך כלל קבוצות הפרטיזנים היו או כולם יהודים או כולם גוים, המקרה הזה היה שונה בזה שהוא ואחיו היו שני היהודים היחידים בתוך קבוצה גדולה של פרטיזנים גוים.

והנה, אצל הפרטיזנים היה מקובל שהיו ממנים 'שומר' שישב על עץ גבוה, והיה צופה למרחק לראות האם הגרמנים ימ"ש מתקרבים לעבר היער. באחד הימים הבחין השומר בחיילים מתקרבים, מיד מיהר להודיע לכולם וכל בני הקבוצה נמלטו על נפשם ונכנסו לעומק היער העבות, בכדי להגיע לקצה השני. גם אותם אחים ברחו כל עוד רוחם בקרבם, אלא שכשהגיעו למקום מבטחים גילו לחרדתם שמרוב כהלה שכחו את התפילין במקום הקודם...

ואז החל הספק לכרסם בליבם, מצד אחד רצו לחזור על עקבותיהם בידעם שאם לא עכשיו אימתי, ואם לא ידאגו עכשיו לעצמם מי יודע אימתי יזכו שוב להניח תפילין....

ומאיך הרי סכנת נפשות יש בדבר, ויש חשש גדול שיתפסו אותם האויבים, חלילה. אך הם החליטו שאינם יכולים לוותר על מצוה זו ויהי מה... ובמסירות נפש

חזרו האחים למקום המחנה הראשון, אמנם מחמת הסכנה שבדבר הם עשו את דרכם בדרכים עוקפות שאינם סלולות כדי שלא ירגישו בהם הגרמנים. ובאמת כשהגיעו למקום הקודם שמחו מאד לראות שהתפילין מונחות שלמות במקומם, ולא נראה אפילו גרמני אחד בכל השטח.

הם נעמדו בשמחה להתפלל מנחה, נטלו בשמחה את התפילין והתקדמו לתוך היער, בכדי להגיע למקום המחנה החדש של הפרטיזנים. אלא שכשהגיעו לאותו מקום הם מוצאים את כל בני המחנה מוטלים מתים על הקרקע, ולא נשאר אפילו אחד חי...

התברר, שכשנודע לגרמנים שהפרטיזנים ברחו לעומק היער, לא ויתרו, רדפו אחריהם והשיגו. אלא שבאותה שעה עשו שני האחים את דרכם חזרה בדרכים שאינן סלולות, ולא ראו אותם הגרמנים, ונפשם ניתנה להם לשלל בזכות חזרתם אחר התפילין. וראו בחוש כי מחמת מסירות נפשם עבור המצוה זכו בהשגחה פרטית מיוחדת ונתרו בחיים.

(באר הפרשה)

סיפור נפלא זה מופיע בגיליון 'פיקודיך דרשתי' - בעדות אישית מפי בעל המעשה: הרב ג. גיבור סיפורנו, היה נהג חדש וטרי בעת שהחנה את רכבו בחניון צפוף באחת משכונות

ירושלים, וכשניסה לצאת מהחניון - לא הצליח לסובב את ההגה כיאות, ונתקע בעוצמה ברכב שחנה בחניה. מעוצמת הפגיעה נשבר מכסה הבגאז' של הרכב, פנסיו התנפצו, הפח נמעך, בקיצור - נזק רציני...

הרב ג. לא ידע את נפשו. הן זה עתה קיבל את הרישיון, הוא נהג חדש, לא נעים להתחיל את חיי הנהיגה בתאונה שכזו... הוא מביט לכל עבר, מחפש את בעל הרכב, וכשהוא מגלה שהוא לא בסביבה, הוציא פתק מכיסו, רשם התנצלות נרגשת בכתב ידו, הוסיף את מספר הטלפון שלו, והותיר את הפתק על השמשה הקדמית של הרכב הנפגע, כמקובל במקרים כאלה.

כצפוי, למחרת בבוקר צלצל מכשיר הסלולרי שלו, והאיש מעבר לקו הזדהה כבעל הרכב הנפגע. הרב ג. התנצל מעומק הלב, וביקש מבעל הרכב לסור למוסך, לבדוק מה גודל הנזק, והוא בוודאי מתחייב לשאת בעלויותיו... אלא שהרב ג. לא העלה בדעתו באיזה סכום מדובר, ולבו נרעש כשהאיש שב והתקשר, ובישר לו ביובש: "הייתי במוסך, וצר לי לבשרך כי עלות התיקון היא 8000 שקלים. מתי אתה יכול להעביר לי את הכסף כדי שאוכל להכניס את הרכב לתיקון?"

לבו של הרב ג. צנח. 8000 שקלים? הן זהו סכום עצום, כגובה כל הכנסתו החודשית הקבועה! ריבוננו של עולם, איך מתמודדים עם נזק שכזה, עם חור כה גדול בכיסו! כעבור כמה שניות התאושש, ואז השיב לבעל הרכב בנימוס: "ראה נא, איני מתכוון להתחמק, עשיתי את הנזק - ואשלם את כולו, עד השקל האחרון, אלא שאין לי כסף כרגע. התואיל להמתין עם ביצוע התיקון עד העשירי לחודש, המועד בו משכורתי נכנסת אל הבנק, ורק אז תכניס את הרכב לתיקון, כשאוכל לשלם לך את הנזק מידית?"

בעל הרכב ניאות להמתין מספר שבועות, והרב ג. החל לחסוך מפתו, מנסה להתקיים במינימום הנדרש, להזק את חגורת

פרטיזנים יהודים חמושים צועדים ברחוב הרוס בוויילנה המשוחררת

התקציב המשפחתית. הן בחודש הבא אין לו משכורת - כולה משועבדת לתיקון הנזק.

הגיע היום הגורלי, יום כניסת המשכורת, [ובמקרה - היה זה ביום ההולדת של הרב ג., עת רצון אישית שלו...]. הרב ג. יוצא מביתו לתפילת שחרית, מתכנן לטפל בהעברה הבנקאית בשעות הבוקר - עם שובו מהתפילה. על פניו שרויה עננת דאגה, מי יודע מהיכן יתקיים בחודש הקרוב, הרי כל משכורתו עומדת להיעלם...

הוא נכנס לבית הכנסת ופותח בתפילה נרגשת. מכוון בכל מילה, ובמקומות המיועדים לכך - מוסיף תפילה משלו. בדמעות ובתחנונים הוא מבקש מהבורא מוצא מהסבך, הכנסה נוספת, סכום שייפול עליו משמים, משהו שיעניק לו חמצן של פרנסה בחודש הקרוב. בקול נרגש הוא מבקש מבורא עולם, כי ישמור על משפחתו שלא יחסר להם דבר, הן את העולם כולו בטובו - ישמור על בני משפחת ג., שגם החודש יהיה להם מה לאכול... תפילתו ארכה שעה ארוכה, הוא חש כי לבו נפתח, מעיין דמעותיו נבע מאליו. רק בשעת בוקר מאוחרת שב מבית הכנסת, ואז גילה על צג הטלפון 10 שיחות שלא נענו, כולן מבעל הרכב.

'הן לא התכוונתי להתחמק, אני עושה לו היום את ההעברה, למה הוא רודף אחריי?!' - רטן לעצמו, 'עכשיו אני מטפל בהעברה, לא צריך להתקשר בשביל זה 10 פעמים!'
הוא מתקשר לבעל הרכב, והלה - בקושי יכול לדבר, כולו נרגש, נפעם, המום...

הרב ג. מתבלבל, אינו מבין מה פשר השתיקה, מדוע האיש מתנשף, וממתין בסבלנות כדי לשוחח אתו בנחת. ואז בעל הרכב צועק: "אתה איש טוב אתה, לא יודע, אבא שבשמים אוהב אותך, איזה מזל יש לך..."

"מה קרה? מה קרה?" - ניתר הרב ג., עדיין לא מבין אם הלה מבשר טובות או רעות, אם הוא רציני או ציני. ואז מספר לו בעל הרכב, כי לפני כשעה נכנס אוטובוס אגד נהוג בידי נהג ערבי לאותו חניון בו חנה הרב ג., וגם הוא לא הצליח לצאת מהחניה בקלות. בשלב מסוים, במהלך סיבוביו בנסיונות לצאת, לא הבחין ברכב העומד בפניה, ופשוט מעך אותו לחלוטין, הפך אותו לערימת גרוטאות מרוסקות... "אתה לא מאמין!" - הוסיף בעל הרכב ואמר, "לפני כמה דקות הגיע שמאי של חברת אגד, בדק את הרכב, וקבע לי פיצוי - תשלום מלא של מחיר הרכב, כי הוא התרסק לחלוטין."

ואתה, הרב ג., אתה פשוט ניצלת בנס. האוטו איננו, הנזק שעשית נמעך תחת נזק אחר, ואני מקבל את הסכום במלואו מאגד - כך שאתה פטור מתשלום, בר מזל שכמך!...
לבו של הרב ג. ניתר בהתרגשות. הן לפני שעה קלה עמד והתפלל, הרהר על פתרונות שונים שיכולים לפתור את מצוקתו הכלכלית, ועתה - מסתבר שלבורא דרכים מקוריות משלו, הוא פותר את הבעיות בדרכים אחרות... בקול נרגש לחש: "ברוך השם, איזה נס ופלא!", ואז מיהר לתקן את בעל הרכב: "זה באמת נס, אבל זה לא עניין של מזל, זה פשוט עניין של תפילה. הבוקר קמתי שבור, ידעתי שכל משכורתי הולכת אליך - ובצדק, ופשוט התפללתי לבורא עולם שיושיעני. הנה, ראית בעיניך, הוא שלח את נהג האוטובוס לחניון, עצם את עיניו שלא יראה את הרכב שלך, נתן לו כוח ללחוץ על הגז בכל הכוח כדי שהאוטו יימחץ לחלוטין, וכל זאת - על מנת שלא אצטרך לשלם את הנזק שגרמתי... זה לא 'בר מזל', זה 'בר תפילה' ידידי!" - סיים הרב ג. ונפרד מבעל הרכב השלום...

הסיפור שלפנינו פורסם בגיליון 'קדוש היכלך': היה זה בבוקרו של יום שישי, ג' אדר א' תשע"ט, בחצר בית כנסת צפתי קטן. אל בית הכנסת נכנס אברך, עגנת דאגה על פניו. כשיצא מהבית התבקש לחזור עם קופסת מטרנה לבתו הפעוטה, אולם מי כמוהו יודע כי בבנק - כמו בכיס, אין פרוטה לפרוטה. עוד כמה שעות תיכנס השבת, הרי ברור שלא ניתן להיכנס לשבת כשאין מטרנה לקטנה...

הוא מתחיל להתפלל, אולם כל העת מוחו תפוס בשאלה מנין יבוא עזרו. הוא תכנן להישאר בבית הכנסת עד לאחר אמירת 'קדושה', ולאחר מכן למהר לנסות לחפש מקור מימון לקניית המטרנה הנכספת. אלא שבעיצומה של התפילה, בברכת 'שמע קולנו', גילה כי בסידור מופיעה תפילה יפה על הפרנסה, והחליט כי זו העת להתפלל אותה...

לכמה רגעים שכח מהמטרנה הבוררת, והתרכז בשיחה נרגשת עם אבא שבשמים, מי שנתן לו את הפעוטה - בוודאי יכול לתת לו את המטרנה עבורה...

בדמעות שלישי ביקש סיוע שמימי, וכשסיים את תפילת הלחש - חש שאין זה הוגן לברוח מבית הכנסת אחר 'קדושה'. הן הוא עומד לפני המלך ומצפה לקבל מידי מטרנה, וכיצד יברח ממנו?!

הוא מחליט להישאר עד תום התפילה, ומיד בסיומה הוא יוצא החוצה, מתקשר לחבר לגבי נושא אחר בכלל, ואז, בסוף השיחה, למרבה ההפתעה, החבר שואל אם יש לו מה לעשות ב- 400 שקל, שהוא רוצה להעביר למישהו שזקוק לכך...

"יש לי מה לעשות בהרבה יותר מ-400 שקל", הוא משיב בצחקוק מריר, "אבל 400 שקל עכשיו - הם קריטיים עבורי!" "קיבלת!" - משיב לו הידיד, וכעבור פחות משעה מסיום התפילה, רכש מיודענו 5 אריוזות מטרנה נוצצות ובוהקות, ועוד כמה מצרים לשבת המתקרבת, אותם קיבל בתזמון מושלם מידי של שומע תפילות... (פניני פרה"ש)

הלכה שבועית

קדשת בית הכנסת ובית המדרש גדולה מאד, ומוזהרים עליהם לירא ממי שהוא שוכן בהם יתברך שמו, כדכתיב, ומקדשי תיראו. ובית הכנסת ובית המדרש נקראים גם כן מקדש, כדכתיב, ואהי להם למקדש מעט, ודרשינן אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות. ולכן אסור לדבר בהם דברים בטלים. ואין מחשבין בהם חשבונות אלא של מצוה. כגון קפה של צדקה וכדומה. ונוהגין בהם כבוד לכבדם ולרצבם, ומדליקין בהם נרות לכבוד. אין לנשק בהם בניו הקטנים, שאינו ראוי להראות שם אהבה אחרת וזולת אהבת השם יתברך שמו (צ"ח ק"א). (קיצו"ע י"א)

מחירים הכי זולים בארץ!!!
בדקו והשוו בעצמכם. משלוח עד הבית!!

כתובות המחשבים של גני אילון

0799-69-33 | 0583292679

רחוב שבט אפרים 7, לוד (אחיסמך - גני אילון) | 058-32-92-679
שעות פתיחה: א' ה' - 20:15-00:00 | יום ו' סגור (גמישות לתיאום מראש)

לרפואה שלמה:
רבי עמרם בן שמחה,
אורה בת ברכה

נתרם להצלחת התורם ומשפחתו ברו"ג ושימלא ה' כל משאלות ליבם לטובה

לתרומות, להפצה, ולהצטרפות לרשימת התפוצה במייל:
ss0534153385@gmail.com
טלפון: 0534153385

לע"נ מרת יטלא בת שמעון ע"ה